

Erdei vadak

regényrészlet

Bár az igazgató napok óta nem mutatkozott, a korrepetítor mégis úgy közlekedett a művházban, mint a rajzfilmekben az óvatos kisegér, aki a macskát akarja kicselezni. Át gyorsan a bejárati üvegajtón, halk, viszonzatlan köszönés Jorgosz úr, a portás felé, rohanni fel a félemeletre, mint akire halaszthatatlan tennivalók beláthatatlan sokasága vár. Ezen a lépcsőn az utóbbi időben megszűnt minden társasági élet, az alkalmazottak irodáik mélyén, néma csendben lapultak, pissz se hallatszott. Nem úgy, mint régebben, amikor harsány kacaj, barátságos lármázás, érdekes esetek többszöri, vontatott kitérgetése hallatszott folyosóhosszan, ősi viccek, folytatólagos pletykázás, se vége, se hossza tereferálás, vidám kvaterkázás. A leheletvékony falakat megrezegtető, kereskedelmi adókból szüntelenül áradó kornyikálás, mint a szabados hivatali élet elmaradhatatlan velejárója, elnémult. Ő maga, az üres Közösségiben, tanítványok híján a villanyt sem kapcsolta fel, többnyire az ablaknál állt, vagy a könyvespolc előtt, amit a kerületi könyvtár leselejtezett példányaival és sárguló hivatali aktákkal töltöttek fel. A wifi-jel most éppen elért ideig, a korrepetítor a Wikipédián kutakodott, már régen utána akart nézni Edgar Froese, a Tangerine Dream alapítója életrajzának, hogy most mi van vele, min ügyködik. A régi tagok, Baumann, Franke, a nagy Klaus Schulze meg Schmoelling már régen kiléptek, ennyit tudott. Amikor az oldal kinyílt, megdöbbenve olvasta, hogy a művész már négy éve meghalt, egy bécsi koncertjén lett rosszul, tüdőembóliát kapott, és már nem tudták megmenteni. Ettől a hírtől elszontyolodott. Töprengését egy jellegzetes zaj, talán fapapucsok kopogása szakította félbe. Ilyen lábbelije a művházban egyedül Zsömi bácsinak, az igazgatónak volt, és a sajtóságos koppanások egyre közeledtek. A korrepetítornak a torkában dobogott a szíve, kikapcsolta és zsebre vágta a telefonját. Most ajtónyikordulás hallatszott, s úgy vélte, ha valóban az igazgató jár erre, akkor nyilván a szervezési osztály hétindító értekezletét kereshette fel. A veszély azonban ezzel még nem múlt el, hiszen Zsömi bácsi ide is bármikor bedughatja kerek, sajtósárga orrát, és akkor mit mond majd, hogyan tudja kimagyarázni a tanítványok hiányát. Hogy a hamarjában összetákolt hazugság hihető-e: a gyerekek így február közepén a tavaszi tanulmányi kirándulásra utaztak a Börzsönybe – ebben cseppet sem bízott. Továbbá, hogy ő most ügyeletet tart, hátha netán mégis beesik valaki. De teltek-múltak a percek, közeledett a munkaidő vége, és senki nem nyitott rá. Akkor meg az jutott az eszébe, hogy bő fél éve Zsömi bácsi azzal állította meg a folyosón, hogy neki mennyire fáj a háta meg a dereka, „lépni is alig tudok, kiskomám”, panaszkolt. „Mindig csak le és fel a pincétől a padlásig, úgy bizony, kiskomám.” „Hát, igen”, érzett együtt főnökével a korrepetítor. „Megyek majd Mátraverebélyre a mofetta fürdőbe, tudod mi az,

Attilám?” Radioaktív víz. Talán az igazgató pár hétre betegszabadságra utazott, ezt érthette félre valamelyik nagyokos. Ez mindent megmagyarázna, hiszen az öregnek kitűnő kapcsolatai vannak a kerületi meg az országos vezetéssel, innen csak a távoli jövőben, az emberi kor végső határán, lábbal előre vihetik ki. És ameddig Zsömi bácsi a helyén marad, addig neki nem eshet bántódása, ezt szentül hitte. Úgy döntött, ezt az elméletét senkivel nem osztja meg, izguljanak csak, idegeskedjenek, addig se törődnek vele. Ő a maga részéről nyugodtan visszatérhet korábbi szokásához, lejárkál a teakonyhába, gondtalanul ácsorog a könyvesbolt kirakata előtt, húszpercenként, félóránként, mikor hogy tartja úri kedve, él szabadon, kiáll cigizgetni a ház elé, akkor is, ha van tanítvány, vagy ha nincs. Most is mindjárt direkt kimegy, nem hajlandó tovább a Közösségiben rettegni, ezzel a tetteivel is jelzi majd, hogy nem tart semmitől.

Háromnegyed négykor kapott egy sms-t Andrástól, hogy felugrana a régi telefontöltőjéért, mert az új szarakszik, de ő válasz nélkül hagyta az üzenetet. Arra gondolt, mi van, ha téved, és Zsömi bácsi mégis ott gubbaszt az irodája mélyén, talán ott is alszik, mert van ott egy kihúzható bőrdívány is, ennek utána kéne nézni. Most hirtelen mintha látta is volna a kerek sárga orrot, amint egy szinttel feljebb, az iroda ajtajából pont feléje szimatol, iránta érdeklődik. Merész tervet kovácsolt. Most azonnal felmegy az öreghez, a titkárnő erőteljes tiltakozását figyelmen kívül hagyva benyit, és azt mondja, kopp-kopp, zavarhat-e. Ha Zsömi bácsi a helyén trónol, mellékes témával kezd, úgy tesz, mintha az egészségéért aggódna, a fájós dereka felől érdeklődik. Témaként előhossa a nedves időjárás, majd laza átkötéssel rátér a lényegre. Tömören ismerteti a művházban terjengő pletykák típusait és azok alváltozatait, egyenesen nekiszegzi az igazgatónak a kérdést, mi igaz a szóbeszédből, mi nem. Ezen elképzelését nem valósította meg. Helyette az ablakhoz lopakodott, és a félig leszakadt redőny meg a sötétítőfüggöny résein át az esőáztatta utcát leste. Bámulta az úttest forgalmán túl a dominószzerűen felállított tízemeletes panelházak karéját, a köztük meghúzódó százalmas, hintái vesztett játszóteret és a rideg iskolaépületet, ahonnan a tanítványoknak érkezniük kellett volna, de nem érkeztek. Csend ült ezeken a térségeken, akárcsak magában a művházban, persze ez a csend nem a békesség és nyugalom hangulatát árasztotta, hanem valami vészjósló, pokolba taszító robbanás előtti baljós némaságot, ezt biztosra vette. Ennél még az is jobb lett volna, ha Zsömi bácsi feltépi az ajtót, és nekiszegzi a kérdést, hát te, öcsém, nem dolgozol? Szórakozol? Ezen gondolkodni fogok. Nem ebben állapodtunk meg!

Az igazgató rémképként álmaiba is beleszövődött, földig érő fekete palástot viselve, önmagát tükörszilánkokban megtöbbszörözve karmos ujjaival rontott rá, miközben ő egy rakás gyerekeknek a legteljesebb zavarban összevissza hadoválva magyarázza a kerekítés szabályait, a levezetésbe belekeveri az első világháború kitörésének okait, mely okok közt felbukkan az Északi-középhegység faunája szoros összefüggésben a kör kerületének képletével. Ezekben az álmokban Zsömi bácsi döbbenet hallgatja az ő eszement dadogását, előbb hahotázni kezd, aztán harag keményedik az arcára, a gyerekek felugrálnak, felborogatják a székeket, asztalokat, az igazgató meg egyre csak azt a fura kifejezést ismételteti, hogy *imposztor, imposztor, imposztor-szindróma*. Ez a szófordulat ébredés után is

ott cseng a fülében, valahol hallotta már, talán Andrással ölelkezve egy éjszakai rádióműsorban, vagy másutt, a jelentését is ismerni vélte. Úgy emlékezett, olyanokra alkalmazták, akik sikeresek, mégsem hisznek magukban, örökké szorongás gyötri őket, a lebukástól való félelem, amikor a világ előtt is egyértelművé válik, hogy eredményeik a véletlen művei, a dicséretre, amit kapnak, valójában érdemtelenek. Ő azonban, tudta, a lehető legtávolabb áll ettől a kórképtől, valójában egy pitiáner szélhámos, aki semmit sem tud arról, ami a munkája lenne, ezt András is a szemére hányta, és a korrepetítornak nem lehetek ellenérvei. Ha létezik ellentéte az imposztorságnak, ő éppen azt testesíti meg. Nemhogy használna a gyerekeknek, de a működéssel kifejezetten árt nekik, semmiféle eredményt nem tud felmutatni. Ha mentséget keres a maga számára, az csupán anynyi lehet, hogy meghallgatja őket, próbál együttérzést kicsiholni magából, az se mindig sikerül, és a legtöbb, amit értük tehet, hogy bevezeti őket a puszkakészítés rejtelmébe. Jó, ez rendben is van, ezekkel az adottságokkal ennyire képes, és a véletlen műve, hogy eddig kihúzta ezen a munkahelyen. Végül is nehezebb esett igazán szégyellnie magát. Behúzta a függönyt, a munkaideje lejárt. A folyosó irányából vidám hangfoszlányokat hallott, érkeztek páran a csillagászati szakkörbe, neki meg nem volt kedve elindulni, pedig még bort se vett estére. Zsömi bácsinak az a bizonyos régi esete jutott eszébe, amit egy rész munkaidős egyetemista lány, Eszter robbantott ki. A botrány valójában nem szólt akkorát, mint várni lehetett volna. Ha most ezt az ügyet mégiscsak elővették, az azt jelentené, hogy az önkormányzat oktatási osztályán földrengésszerűen átrendeződtek a hatalmi viszonyok, új rablói vannak a nyárnak, fiatal janicsárok, ifjú törökök kerültek döntési helyzetbe. Ha igaz. Találgatta, hogy vajon András feljön-e, és ha feljön, fognak-e szeretkezni. A művház előtt szirénázó mentőautó húzott el, a korrepetítor összerendezte. A nap olyan szögben sütött be, amitől a Közösséget egyszerűen megtöltötte a ragyogás, ilyen szépnek még sosem látta a sivár termecskét. Az egyre mélyülő szirénázást még mindig hallotta, aztán a lakótelep labirintusában elhalt a zavaró nínózás. Újabb zaj hallatszott, ezúttal valahonnan a ház belsejéből, talán a reszketeg Fájó osztályvezető görcsös köhécselése, esetleg Vencsellei bömbölése lehetett az. Bőr cipőtálpak neszezése, férfisuttogás, bizonyosan nem Zsömi bácsi az. Télvégi zápor verte a bukóra állított ablakot, a léptek zaja elhalt. Mint egy pánikszoja, gondolta. Az esőcseppek végignyalták az ablakot, üde pára keringett a Közösségiben. Ültében valameddig aludhatott, szapora lábdobogásra, csujjogásra ébredt, énekszóra: „Maros menti fenyveserdő aljába, van egy kis ház, virág az ablakában”. A néptáncszakkör, gondolta a korrepetítor. Elindult, hogy megigyon valamit a Gólyakalifában.

A következő napon az első világháborút kiváltó okokról, a verduni vérszivattyúról, majd a békekötésről, Trianonról kellett volna órát tartania Istvánkának, meg a kétszikű növényekről, de szerencsére az üvegcsontú gyerek nem mutatkozott. Töprengéséből egy szülő riasztotta fel, a korrepetítor azt sem vette észre, hogy a terembe lépett. Arra eszmélt fel, hogy a vállánál fogva gyengéden rázogatták, és már harmadjára kérdik tőle, a korrepetítor úr nem-e beteg. Rosszul-e van? Nem is szülő volt az, hanem egy elnyűtt, töpörödött, alázatosan pislogó nagymama, kitágult, boka fölött érő rózsaszínű cicanadrágban, melegítőfelsőben, ócska tava-

szi kabátban. A korrepetítor emlékezett rá, járt már itt a két unokájával, mindig alázatos, fekete cigányszemeiből akkor is könnyek peregtek. A gyerekek apja markecolás, részek kifosztása miatt bűnügyi őrizetbe került, erről egy agyongyúrt hivatalos irat tanúskodott. Az anya ismeretlen helyen tartózkodik, a gyerekek meg hajszál híján állami gondozásba kerültek. A nagymama tartotta a frontot. A korrepetítornak rémlett, hogy a lány, Dzszenifer valami fiúval megszökött hazulról, a rendőrök a debreceni Nagyállomáson csípték nyakon az akkor már, életkora miatt veszélyeztetett terhes kismamát. Egy iskolai esetkonferencia nyomán a védelembé vételét kezdeményezték, a szakvéleményt a korrepetítorral is aláírták. Így most csak Krisztofferrel, a festenivalóan szép arcú, csillagszemű mulya kis gengszterrel kellett matekoznia. A négyjegyűek összeadását meg a kivonást gyakoroltatta, stimmett valamennyi végeredmény. A korrepetítor reménykedett, hogy a nagymama kifelé menet senkinek sem említi az ő kínos elalvását. Újabb gyerekek rontottak be a Közösségibe, már a folyosó elejétől üvöltve rohantak, Attila bácsi!!!, Attila bácsi!!! A korrepetítor zord arccal fogadta őket, minnek kell visítózni, mondta, de a lelke az egekben táncolt. Most már rájuk nyithat bárki, láthatja, neki tanítványai vannak, fontos feladatot lát el, őrá itt szükség van! Ha az ég villámlik és dörög, behúzzuk a nyakunkat, ha igazságtalanul vádolnak, az ember kézzel-lábbal tiltakozik, a mai napon azonban felesleges minden aggodalom. A gyerekeket az asztalok köré parancsolta, azok a székfoglalás okán kirobbant kisebb dulakodás után el is csendesedtek. Feladatokat osztott ki, valamennyiüknek ugyanazt a néhány osztást és szorzást, ő pedig ismét elmélázott. Ha hazaér, kicsit össze kéne húznia a szobát, kivinni a szemetet, mielőtt András, ahogy jelezte, felugrik pár cuccáért, és háklis lesz a kosz miatt. Megvédolhatja, hogy teljesen elhagyja magát, lement kutyába, és hogy érzelmi zsarolás miatt, direkt csinálja. Aztán a TD átélhető káosza jutott az eszébe, a *Zeit* című albumról, Froese félelmetes mániája. Nyáladzó szörnyetegek, víz alatti lidércek. A következő tétel a mágikus kalandokat sejtető csengettyűkórus, a Holdfényszonáta egy darabkájának plágiuma, aztán egy félelmetes sötét erdő, ahol a halálnál is borzasztóbb fekete dolgok leselkednek az emberre. Hetvenhétben volt még tere a gondolkodó zenének, vélte a korrepetítor. Kiment a vécére. Ott hűvös vízzel leöblítette az arcát, megnedvesítette a tarkóját. A *Zeit* az elejét leszámítva macskazene, gondolta pisilés közben. Amúgy hibátlan, ha nem is tökéletes. Aztán András Shimano versenybiciklije jutott az eszébe, ami kerekénél felakasztva az előszoba faláról lóg, és ő, ha éjjel kimegy a vécére, mindig beleüti a medencecsontját a pedálba. Jó lenne, ha András végre eltakarítaná. Ősrégi bicaj, de még mindig fiatalabb annál a szar Suzukinál, amivel újabban közlekedik. A bicaj vázán, mióta a fickó elköltözött, rozsdás foltok jelentek meg. El fog hízni, ha mindig azzal a kocsival jár, gondolta a korrepetítor, és újabb marék hidegvizet lötytyintett az arcára. András, ha viccel, úgy fintorog, mint egy csibész kiskölyök, máskor meg úgy, mint egy túlságosan is jóképű, de aljas, szívtelen gengszter. A *Zeit*nek a térről és időről sugallt képzelet át gondolt koncepcióként hat, ismerte el magában, támadni lehet, de cáfolni nem. Ez a kompozíció egy sokdimenziós térben utazik, az irányai kiszámíthatatlanok, mint a szél mozgása, éppen ezért hat annyira valóság-hűnek. Mi az idő, mi a tér, erről pár hónapja éjjel még együtt hallgattak egy beszélgetést a rádióban valami elméleti fizikussal. A zene erről mintha többet tudna, mint a

tudomány, gondolta, míg a lépcsőn visszaslattyogott a félemeletre. Magában ugyanakkor el kellett ismernie, a *Zeit* élvezeti értékéből sokat levon a tény, hogy annak idején egy fasiszta elveket valló ismerőse ajánlotta a figyelmébe, akivel kollégista korukban sokat részegeskedtek a parkerdő holdsütötte sétányain, és akivel együtt, egymást bátorítva szólítottak le kóborló lányokat, nem is eredménytelenül, és ő volt az a fiú az életében, akivel csókolózott. A *Zeit* utolsó harmadában elszabadul a pokol összes ördöge, nincs ezzel semmi baj. A felvétel záró *Origin of Supernatural Probabilities* egy bohóctréfa, Baumann és Franke hülyét csinálnak a rajongóikból, Froese meg röhög a markába.

A gyerekek, míg ő a mosdóban merengett, engedély nélkül hazalógtak. Így már akár fel is vehette volna a kényelmetlen fülhallgatóját, de ehhez nem volt elég bátorsága, mi van, ha pont most nyit rá valaki, ő meg negyedórával munkaidő vége előtt itt szórakozik. Így csak fejben vehette át a tapadó végső akkordokat. A bunkere mélyén lapító diktátor sem reszkethet jobban.

Elnyújtott csicsérgés, fuldokló köhögés hallatszott, a teakonyhában érces pendüléssel összekoccan két ikeás fajansz bögre.

Péntek délután felment András, szótlánul a szerelmi ágyuk sarkára telepedett, majd megivott három pohár neszkávét, a korrepetítor kétharmadig teli palackját félig kiürítette, elszívott pár cérnavékonyra sodort spanglit, aztán szeretkeztek. Jó volt, bár inkább lett volna rossz. Ezt az ölekezést a korrepetítor már azelőtt megbánta, mielőtt kezdeményezte volna. Mikor jól kilihegték magukat, András bevallotta, hogy már rég nem volt senkivel, aztán felhúzta a nadrágját (alsógatyát a leghidegebb télen sem viselt), begombolta a sliccét, magára kapta a pólóját, pilótadzsekijét, szexisen kopaszodó feje búbjára igazította a napszemüvegét, és ment, ahogy jött.

– A bicajodat lassan takarítsd el! – kiáltotta utána a korrepetítor a függőfolyosón. Csak a visszhang felelt neki. – A kurva anyádat! – kiáltotta még oktalan gyűlölettel.

Egyenlő szárú háromszöget kellett szerkeszteni, ez jutalomjáték volt a számára. A kislány, Zoé hozott magával egy tompa hegyű körzöt, vonalzót, papír szögmérőt, rendesen kihegyezett ceruzákat. A korrepetítor a fotelból átült a gyerek mellé, fölényes mosollyal hajolt a sima füzet fölé. Most lenne jó, ha valamelyik kolléga rájuk nyitna, elnézést kérne a zavarásért, puhán becsukná az ajtót, és vinné a hírt, hogy a Közösségiben gőzerővel folyik a tanítás. Néhány pillanattal később a kislány anyja úgy rontott a terembe, hogy az ajtó a keretnek csapódott, és kis, kifliforma helyen leesett a vakolat. A korrepetítor előzőleg a háromszög bal alsó sarkába húzott negyedkörívbe rajzolt egy nagy pocakú alfa jelet, és már azon törte a fejét, hogyan jelölik a gammát. Hogy időt nyerjen, tudakolta, mennyi a háromszög belső szögeinek összege.

– Száznolcvan fok – hangzott a felelet.
– Ügyes vagy – dicsérte meg a korrepetítor.
– A női ösztönöm – súgta kihívóan a kis Zoé.
– Talán a kislányösztönöd – tette helyére a dolgot zavartan, mert csak ekkor vette észre, hogy a gyerek kézfeje egy idő óta az ő tenyerének éléhez simul. Za-

vartan húzta el a kezét abból a forró érintkezésből. Nem mert a gyerekre nézni, érezte, hogy mélyen elpirul. Zoé nem tévovázott, keze az asztal lapján tüstént odasiklott a korrepetítor tenyerének éléig. A korrepetítor kicsit megint arrább csúsztotta a kezét. Amikor az anya berontott, már ártatlanul ültek egymás mellett a kis Lolítával. A semmiből jött vihar mindkettejüket megijesztette, az anya rikácsolva kérdezett valamit, amiből a korrepetítor egy szót sem értett. A kislány akaratosan felszegte a fejét, és csak annyit ismételtgetett, hogy nem tudom, nem tudom.

– Elnézést, csókolom, órát tartunk – próbálkozott erőtlenül a korrepetítor –, kint tessék szíves várakozni! –, de ez csak olaj volt a tűzre.

– Kis bűdös kurva, felállsz és jössz! – parancsolta az anya. – Ezért még számo-lunk – tette hozzá, és fenyegetően közelített, már az asztal lapjához ért a hasa. Innen bármelyiküknek könnyűszerrel adhatott volna egy lengő pofont. A korrepetítor hátrahőkölt, a kislány meg, mint egy robot, felállt, a táskájába dobta a tanszereket, nem nézett a korrepetítorra, elindult kifelé. Csak a kopott radírja maradt az asztalon.

Mindez fél három körül történt, és a korrepetítor biztosra vette, hogy a jelene-tet a folyosó minden irodájában hallották. Botrányokozás. A munkaidő további részében baljós gondolatokba merülve gubbasztott. Ha a kislány, hogy mentse magát, kitalál valami históriát, azért őt simán börtönbe vihetik. Pedig nem történt semmi. Esetleg az anya talál ki valamit. Összeért a kezük, de az csak véletlen volt, mondhatná a tárgyaláson. Ő nem pedofil. Azt, hogy a gyerek érintésére mégis átfutott a gerince mentén valami izgalmasan hűvös borzongás, a bíróságon könnyen letagadhatja. Persze rémeket látott, nem történt semmi, nem volt folytatás. Többet nem látta az édes kis Zoét.

Ezen a délutánon több, mint bűn, hiba lett volna elkerülni a Gólyakalifát. A nap egy árnyalatnyival már tovább időzött a háztetők fölött, az idő kegyelmesen melegebbre fordult, a teraszt csaknem teljesen megtöltötték a szellőzködő vendégek. A kocsmát néhány napja egy fiatalos, tette kész csapat vette át, és a tulajdo-nosváltással új vendégkör jelent meg. Még ősz végén a szomszédos üres telket építkezés rendetlensége dülta fel, télire leálltak a munkálatok, akkorra csak egy gigantikus gödör maradt a helyszínen. Ezt majdnem színültig töltötte az olvadó hólé, amit az illatos szélben közepes méretű hullámok borzoltak. Elhatározta, hogy a hétvégén kimegy az apjához, és ettől végre helyreállt a lelki egyensúlya.